

„ Да починѣ, отъ пѣть, малко —
„ Твърдѣ съмь утруденъ.
Радка, фръкна, кѣто пиле —
У тѣхъ да убади,
На баща си тихо рѣчи:
„ Тате Ненчо доди! . . “
Догдѣ видѣтъ — пакъ си върна,
И Ненча поведи.
И съсь него напредъ тръгна
У тѣхъ го заведи.
Посрѣшина гы дѣдо Димо —
Сички размърдахъ —
И Дешка си отиде рано:
Ненча нагостихъ.
Пытахъ го, приказвахъ
За много работи,
Най послѣ го запытахъ:
Добри що испати.
„ Вые, дѣдо, да сте здрави.“
Ненчо проговори! . .
„ Добри отиде при баща ви
„ Вые да сгы живи . . .
„ Нека Господъ да го прости,
Дѣдо проговори,
„ Нѣма никой да избѣгни;
„ Сѣ тамъ ще ся иди.
Приказвахъ и похапнахъ,
Що бѣ ся случило,
А кѣщни-тѣ приготвихъ
За Ненча лѣгало.
Хайде Ненчо да си лѣгнишь, “
Дѣдо Димо каза,
„ Уморенъ си — да починишь:
„ Пакъ щемъ ся исприказа.“
За лѣгане му послахъ
Отъ-внѣ на хаятъ,
Дѣ ще лѣгне му казахъ;
Той лѣгна и заспа.